

RADNÓTI MIKLÓS - ELŐHANG AZ ECLOGÁKHOZ

Csúszik a jég a folyón, foltosra sötétül a part is,
olvad a hó, a nyulak meg az őzek lábanyomán már kis pocsolyákban a
nap csecsmőnyi sugára lubickol. Száll a tavasz kibomlott hajjal,
heverő hegyek ormán, tárnák mélyein és a vakondok túrta lyukakban,
fák gyökerén fut, a rügy gyöngéd hónalja tövében,
s csiklandós levelek szárán pihen és tovaszáguld.

S szerte a réten, a domb fodrán, fodros tavakon kék
lánggal lobban az ég.

Száll a tavasz kibomlott hajjal, de a régi szabadság angyala nem száll
már vele, alszik a mélyben a sárga sárba fagyottan, alélt gyökerek
közt fekszik aléltan, nem lát fényt odalent, sem a cserjén pöndörödő
kis zöld levelek hadait nem látja, hiába! nem ébred.

Rab. S a rabok feketén gyűrűző vad bánata csobban álmaiban s föld
és fagyos éj nehezült a szívére. Álmodik és mellét nem emelgeti
sóhaja sem még,
lent nem pattan a jég.

Néma gyökér kiabálj, levelek kiabáljatok éles hangon, tajtékzó kutya
zengj, csapkodd a habot, hal! rázd a sörényed, ló! bömbölj bika, ríjj
patak ágya!

ébredj már aluvó!

ALFÖLDI GÉZA - TANÁR ÚR EGYSZER . . .

Tanár Úr egyszer verset írtam, -
Még volt rá mentség: 16 éves voltam.
S mert elfogott valami kemény magyar
bánat,
Hogy "magyar vagyok" vadul
danoltam.

Ön a sárga földig lehordott érte,
Mert azt írtam: magyar az ég, a fű, a
mályva,
Magyar a szemek nézése, az állatok
hangja
S magyarul kel a kenyér kovásza.

Rámolvasta, hogy a kenyér kelése
Egyszerű, szabályos vegyi folyamat
S a kovász Cegléden is, meg
Amerikában
A szeszes erjedéstől egyféleképp dagad.

A kakas is egyformán kukorékol,
Mindenütt egy az ég, a fű, a mályva,
A szemek is egy törvény szerint égnek
S ugyanaz a madárdalok varázsa.

Huszonegy éve! . . . S most innen
távol
Idézem s hívom Önt a multak
távolából
S átordítom száz kilométereken át,
Hogy belereng az ég, a nap is
lángol:

Tanár Úr! Igen is van magyar ég, fák
S magyarul virágzik a magyar virág.
Még a magyar ökör nézése is más
S mások, de mások a magyar bikák!

És más bizony az idegen kenyér,
Más a kelése, más az illata!,
S hiába van egy Göncöl Szekér,
Odahaza mégis más a csillaga.

S ha nem hiszi el, hogy minden,
minden
Más odahaza: a virág, illat, avar, -
Legyen csak egyszer, mint ma én,
Hazátlan, árva, bolyongó magyar!

